

Sygn. akt IV CSK 23/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa T. G.
przeciwko J. B.
o zapłatę i nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt V ACz 354/15,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. przyznaje adw. A. M. ze Skarbu Państwa - Sądowi
Apelacyjnego w Gdańsku kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił zażalenie powoda T. G. na postanowienie Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 6 marca 2015 r., odrzucające jego pozew przeciwko J. B. o zapłatę i nakazanie.

W skardze kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia przepisów art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 385 oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 361 w zw. z 391 § 1 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. powód, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, twierdził, że jest ona oczywiście zasadna, przedstawiając na poparcie tego twierdzenia wywody przekonujące o naruszeniu przez Sąd odwoławczy dwóch pierwszych z wymienionych przepisów.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawięcia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę na tym etapie postępowania zasadności zarzutów przedstawionych w skardze kasacyjnej. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób wymagający takiej oceny, lecz powinno się koncentrować na argumentacji prawnej odrębnej w stosunku do merytorycznej motywacji skargi i zmierzającej do wykazania „oczywistości” w rozumieniu powołanego przepisu.

Z tymi założeniami pozostaje w sprzeczności uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, które zawiera wyłącznie powtórzenie w nieco zmienionej formie uzasadnienia części zarzutów skargi. Przedstawione uzasadnienie nie tylko nie wykazuje oczywistości zarzuconych naruszeń prawa, lecz wręcz wynika z niego wniosek przeciwny. Ocena wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na sposób jego uzasadnienia sprowadzałaby się do rozpoznania przedstawionych zarzutów i wymagała bardzo szczegółowej analizy szeregu okoliczności i twierdzeń powoda dotyczących postępowań z jego udziałem. Należy dodać, że skarżący, uzasadniając wniosek, opierał się na własnej wersji stanu faktycznego, pomimo że Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

aj